

«Я ПЛЮЮ НА ВАШІ МОГИЛИ...»

Мабуть, не тільки мої ровесники, а й люди молодшого віку, пам'ятають триллер Стівена Монро, назву якого винесено у заголовок.

Тепер цей сюжет поступово втілюється в Україні. Жах полягає у способі, вигаданому Ігорем Коломойським для помсти постмайданній владі. Тут йдеться не про окремі персоналії, які стали для женецького вигнання утіленням вселенського зла. Йдеться про намір принизити народ, що зважився на відчайдушний крок до свободи, що лише почав вириватися з об'єму «руського мира», побачив європейську перспективу.

Тільки дарма «ображений» олігарх, у якого забрали активи, набуті у сумнівний спосіб, і змусили рятуватися від вітчизняного правосуддя за межами України, вважає, що його доля є несправедливою. Наміри Коломойського дивним чином виявилися суголосними з намірами і планами Кремля. Тому ці вибори стали вирішальною битвою на всіх фронтах – з окупантом і тихими колаборантами, схильними відчинити брами наших міст та ще й нажити на цьому капітал.

Прочитав у фейсбуці розпачливий пост відомої волонтерки. «Учора (йдеться про 31 березня, день виборів, – Авт.) мені вистрелили у спину. Українська армія... Хлопці, що я зробила не так?», – пише вона. Знаю, ця мужня жінка напевно робила можливе і неможливе, аби хлопці, які «вистрелили їй у спину», не почувалися голодними, холодними і беззбройними...

Оце «хлопці, що ми зробили не так?» могли б повторити тисячі й тисячі моїх співвітчизників, від дітисьок, які малювали свої листи на фронт, і до президента. Так-так, до президента, – вважайте мене «порохоботом», – бо той теж не рахувався ні з часом, ні з коштами, аби військо з натовпу деморалізованих голодранців перетворилося на одну з найпотужніших армій Європи.

Але, виявляється, цього було мало. Цитата одного з дипломатів: «Порошенко перев'язав рану під назвою Донбас так, що 90 відсотків людей в країні її не відчують, і це дає їм привід думати, ніби вони можуть експериментувати (з кандидатами у президенти, – Авт.)». Й справді, «рана Донбасу», яка ще кілька років тому мала всі перспективи стати невідгойдною гангrenoю, тепер кровоточить лише у родинах, куди приходять жахливі звістки про чергового «200-го». Що, однак, не заважає іншим зневажливо кидати в обличчя тих, хто повернувся з «передка» «я тебе туди не посилав...», брати хабарі за «косяки» від війська, лицемірно проклинати тих, хто «заробляє на війні», ховаючи свої прибутки, користатись безвізом для того, а «Я ПЛЮЮ НА ВАШІ МОГИЛИ...» би з фешенебельного курорту писати у соцмережах про тотальне «зубожіння»...

Слушно зауважив Мирослав Маринович: «Якщо нас дратує бруд у владі, то це лише квінтесенція того бруду, який є в народі». Лицемірство, бездонний цинізм і бажання нагадати «дуже вумним» стали критерієм, за яким українофоби і пройдисвіти точно визначили свою цільову аудиторію. Хтось написав про феномен Зеленського дуже влучно: «Це помста обивательської посередності за Революцію Гідності». Бо поняття гідності безсенсове для совка і люмпена, воно навпаки – дратує його, спричиняє дискомфорт, адже вимагає і обіцянок, і пробачень.

Автори цього сценарію вмילו загорнули свій реванш у форму протесту, бажання помсти – в «обурення мас», політику – у нище і мімікроване під сумнівний «креатив» прагнення «халляви». Вони базують свої стратегії «миру» на простяцькій філософії капітулянта, на совковому гаслі «ліш би не било війни», замовчуючи при цьому, що війна триватиме, і ганьбу знову доведеться змивати кров'ю. Чужою кров'ю.

Вони наразі не кажуть, чим обернеться для сотень тисяч

українців їхній сумнівний «мир», однак натяками дають зрозуміти, що готові бачити головорізів з терористичних Л/ДНР в українському парламенті («ведь ми – адін народ»). І вже вони тицятимуть пальцями на «ворогів народу», «карателів» і «душогубів», тих, кого ми нині ще вдячно називасмо захисниками України.

Їхня геополітика вирішуватиметься на «референдумах» – що ж, списали, мабуть, з кремлівських методичок, адже ми вже переживали референдумну історію Наталії Вітренко...

Їхні соціальні програми теж прості, як двері, – «відібрати і поділити». Тільки є сумнів, що олігарх, всадивши свою маріонетку у найвищий державний фотель, ділитиме вкрадене між простим народом.

Їхня гуманітарна політика – це суміш попси і кітч, калька з російських штампів, у яких хохли – недорікуваті, тупі і хитрі створіння, без роду і племені, традиційні і безпрограшні об'єкти для насмішок, які ще й пишаються такою «славою». І лише після гранчака оковитої виливають свої рефлексії у плаксивих піснях.

Але... Ніхто не заперечить, що Україна – демократична держава. «Те, що демократія є тільки «найменш поганою» з усіх форм правління, означає, що народи також помиляються, коли голосують. Про що свідчить історія: афінська демократія прирєкла на смерть Сократа, а єврейський народ, найрозвинутіший, віддав перевагу Варавві перед Ісусом, – пише публіцист Хосе Марія Карраскаль. – Ми повинні і далі голосувати – але мати можливість позбутися того, кого ми вибрали, до того, як він чи вона покінчить з нами».

Тож бажання недоброзичливців «наплювати на наші могили» є ризикованою затією... Гадаю, що більшість українців ще не настільки легковірні та простодушні, аби вкотре станцювати на старих граблях. Біда, що зазвичай об'єднуємося за п'ять хвилин до розстрілу. Однак позитив у тому, що ми лише зараз, хоча не фатально пізно, втямили, з ким доводиться жити. Що ж, маємо ще час, аби виправити ситуацію і не дати їм нагоди, як 31-го березня, зробити контрольний постріл у наші спина.

Ігор ГУЛИК:
заступник головного редактора
газети «Високий замок»

<https://www.facebook.com/>

